

Únorová 2011

... zase je chvílku teplo...

Mimořádný únorový výjezd 27.2.

Zase výprava, kterou v jízdním kalendáři nenajdete. To proto, že při tvorbě kalendáře na tento rok jsme správně usoudili, že až do konce března bude zima jak v oblasti řítního otvoru ledního medvěda. Zvenku. Nemýlili jsme se. Byly dny a zejména noci, kdy teplota venku byla blízko -15ti stupňům. Ale přesto jsme neustále s okem ta teploměru vyhlíželi, zda by přecijen nešlo vyjet. A jen se teplota měla podle předpovědi dotknout nuly zespona a dokonce ji o pár stupňů přelézt, usoudili jsme, že jsou podmínky přibližně vhodné k uspořádání krátkého protažení koster. Na webu se to objevilo tři dny před akcí. Ano, není to mnoho, ale dříve to opravdu nešlo, protože předpovědi počasí se vyjadřovaly velmi opatrně. A svolávat a v zápětí rušit akci? To taky není ono. Následkem toho všeho potvrdili účast na této chladnosti tři s pevnou vírou, že vše se v dobré obrátí. Tedy pokud vše dobře půjde, vyjedou tito: Dig, Michal a Jakub.

Michal jel už minule, zmínky o něm naleznete ve zprávě Mezisněhová 2011, a zdá se, že ho to neodradilo. Jakub jede s námi poprvé a podle infoschůzky vypadá, že by to mohlo být to, co by chtěl zkusit. A Dig? Toho už znáte, že? Protože máte přečtenou většinu zpráv z výprav, kterých je plný web www.hellstourclub.cz.

To by, myslím, jako úvod mohlo stačit.

Neděle 27.2. 2011.

Sraz byl na Masaryčce v 7.30. Pravda je, že se mi vůbec nechtělo z postele. Včera psal Jakub, že na nás bude čekat v Poděbradech. Toť naší cesty začátek.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	0	0	0	-2,5

Na místě srazu je Michal. Koupili jsme jízdenku,

Výdejna
*0152416 AH6465 Praha Mas.nádr. 16188
27.02.11 07:30

Sleva pro skupinu Jednoduchá Osob 2 Třída 2 Km 42

Z Do Praha-Hor.Počernice
Přes Poděbrady
Čelákovice, Lysá n.Labe, Nymburk hl.n. Sazba DPH 10%

Platnost od 27.02.11 do 28.02.11 06:00

Sleva x % Druh Kč Hotově 90,-

1154 - České dráhy, a.s. 073524C

nasedli a nechali se vézt pantákem až do Poděbrad. Celou cestu jsme prokecali, protože poslední ICQ relaci jsme měli v pátek odpoledne. A od té doby, což jistě uznáte, se stala taková spousta věcí, že než jsme je probrali, byl čas vystoupit.

Jsmo v Poděbradech na nádraží, vlak odjel, cestující odešli a my jsme tu sami. Někte něco selhalo, Jakub tu není. To je docela škoda, protože jsem na něj dost sázel. Obešel jsem celé nádraží, ale opravdu tu není. No nic. Počkám až Michal sežobne snídání a pak pomalu pojedem.

Michal dojídá, já končím poslední obchůzku nádraží, a hele, přichází k nám zaklenc obalený zimní bundou a jinými proprietami patřícími na severní pól a tlačí kolo. Ano, je to Jakub. Tak to je paráda. Teda nebyť Michalovy nezměrné touhy po kusu žvance, jsme už pryč. Michal dojedl, přesunuli jsme se před nádraží a po provedení předletové kontroly jsme se vydali na cestu.

Od nádraží k řece nás vede Jakub. Hlavně proto, že odtamtud před chvílí přijel a ještě si cestu pamatuje. Na rozdíl ode mě. Naposled jsem použil tohle nádraží před opravdu dlouhou dobou. Asi bych si vzpomněl, ale takhle je to pohodlnější.

Projeli jsme městem a zastavili na náměstí. Není tady jediné, ale je hlavní. Poznám se podle pomníku nejslavnějšímu, ale také jedinému slavnému rodákovi. Má se na mysli ten, co ho pojmenovali podle stanice metra Jiřího z Poděbrad. Obhlídka náměstí byla...

... úplně vedlejší. Zastavili jsme proto, že si Michal potřeboval udělat nějaké úpravy na tepelném štítu uší. Mluvil něco v tom smyslu, že ještě kousek jízdy a bude stačit lehce cvrknout a upadnou mu. Uši! Ani Jakub nezahál a doluje led ze své lahve, aby se mohl napít.

A jedeme dál. Sjeli jsme na stezku k řece a zvolna se pohybujeme po krásném asfaltovém povrchu. Velmi pozitivně hodnotím, že se zatím ke mně nedostala zima. Na palubě mi to ukazuje 3°C. To věru není mnoho. Krajina kolem podle toho vypadá. Těsně u břehů řeky je na hladině led, loňská tráva oplývá šedavým přelivem. Prý nějaká jinovatka, či co. Ale navzdory tomu se jede dobře. Možná k tomu přispívá to, že pořád máme o čem mluvit.

Než jsme se nadáli, byli jsme v Nymburce. Zastavili jsme pod hradbami městského opevnění. Proč? No, proto, že zase potřebujeme vložit něco do zobáčku. Především teplé tekutiny. Michal má litrovou termosku plnou Aloe čaje slazeného medem a já vezu oblíbený vysokooktanový čaj zasypaný lopatou cukru a přelitý šťávou z roční produkce průměrné citrónové farmy.

Řeč se stočila k tomu, u čeho stojíme a co je bezpochyby chloubou města. Mám na mysli tohle jejich opevnění.

Opevnění města Nymburk

Prvním opevněným objektem na území dnešního města bylo příkopem a palisádou opevněné hradiště z doby bronzové, jehož jádro by se dalo vymezit prostorem kostela sv. Jiljí. Pozdější slovanské sídlo z 9. stol. vtisklo tvář nově vznikajícímu městu - dodnes je při pohledu na mapu patrné směřování hlavních komunikací. Prodloužíme-li si pomyslný směr cest vedoucích od městských bran, sejdou se nám v prostoru bývalého hradiště – tam, kam ústil dřevěný most přes Labe. Dokonce i po vzniku města byl areál hradiště (tvořící jihovýchodní roh opevněné plochy města) nějaký čas oddělen od města příkopem. Nymburk je navíc ve starých pramenech nejprve veden jako „Nuenburc“, tedy nový hrad. Jeho existence je však poněkud nejasná, pravděpodobně stával právě u mostu přes Labe, v místech dnešní budovy soudu.

Královské město Nymburk bylo založeno kolem roku 1275 českým králem Přemyslem Otakarem II, fortifikace však rostla zejména až v rozmezí let 1288 – 1305. Za dokončenou ji můžeme považovat v 30. letech 14. stol. Pro výstavbu vnitřního pásu opevnění bylo využito materiálu pro Nymburk typického – pálené cihly. To je dáno polohou města, kde býval kvalitního stavebního kamene nedostatek. Prostor mezi cihelnými líci byl vyplněn směsí opuky a vápenné malty. Hradební zeď v délce 1600m obepínala město ze tří stran – od jihu bylo (v prostoru mezi Fortnou a klášterem dominikánů) chráněno tokem Labe. Až r. 1335 Jan Lucemburský přikázal opevnit zdi i tento úsek. V tomto období dochází přeložení mostu přes řeku o něco západněji. Nová Labská brána (ležící ve výhodnější poloze vůči hlavnímu náměstí) tak z jihu doplňuje čtveřici starších městských bran – Svatojiřskou v západní části fortifikace, Velelibskou

(Boleslavskou) na severozápadě, Bobnickou na severovýchodě a také tzv. Fortnu na jihu (při ústí původního mostu). Opomenout nesmíme ani Zálabskou bránu chránící vstup na nový most na protějším břehu řeky. Nyní již kruhově uzavřená hlavní linie hradeb dosahovala výšky 7 – 8m, vespod dosahovala šířky až 1,3m. Zajímavé je řešení kurtiny, která nebyla zakončena ochozem s cimbuřím, nýbrž (např. jako v Tachově) prostou cihlovou stříškou. Ostřelovat okolí tak šlo pouze z nezastřešených hranolovitých věží, rozmístěných s rozstupem asi 20m. Výhodou však bylo znemožnění nepříteli využít dobité ochozy k proniknutí do věží a města. Tento pás fortifikace navíc chránil zprvu jeden vodní příkop, který byl patrně až při následné modernizaci opevnění ve druhé pol. 15. stol. či na počátku stol. 16. doplněn příkopem druhým. Prostor mezi nimi vyplnil val, na kterém vyrostla v dnešní zástavbě již zaniklá opuková zeď. Tím Nymburk získal zcela výsadní postavení v rámci českého středověkého fortifikačního stavitelství. Nikde jinde takováto soustava dvojice vodních příkopů oddělených předsunutou hradbou vybudována nebyla. O podobě této zdi však mnoho nevíme. Kusé informace čerpáme z písně ze 17. stol.: „...druhá (zeď) z bílého kamene, na ní také bašty široké, přistrojené k střelbě veliké...“. Existují též sporé zmínky o jakési bílé zdi před jihozápadním rohem cihlových hradeb - tento úsek opevnění tvořily zdi dominikánského kláštera.

Pokojný průběh druhé poloviny 16. stol. přinesl zástavbu až přímo k hradební zdi, důležité komunikace pro případ obležení se tak podstatně zúžily. Během třicetileté války byl Nymburk několikrát dobit a z velké části zničen. Boření zastaralých a značně zchátralých hradeb započalo v roce 1763. V polovině osmdesátých let 19. stol. se bourají také městské brány, jejich podobu tak známe především z dobových pohlednic. V přiložené galerii si je můžete prohlédnout a srovnat s dnešním stavem. Nejznámější a nejfotografovanější úsek opevnění na jihovýchodě města prošel v letech 1905-09 romantickou rekonstrukcí pod vedením arch. Ludvíka Láblera. Ten však této památce vtiskl realitě neodpovídající vzhled – uměle vytvořil patrně nikdy neexistující cimbuří, nadměru zvýšil hradební věžice, které navíc zastřešil. Mnohem realističtější tak vypadají zbytky opevnění při Hradební ulici. Ty jsou nejlépe vidět z uličky Malé Valy severně od bývalé Svatojiřské brány. Průřez hradební zdi je k podrobnému prozkoumání připraven naopak o něco jižněji, při jihozápadním ohybu opevnění.

Tak. Už začínám chladnout, což je neklamná známka toho, že bychom se měli hnout. Je pěkně, modrá obloha, svítí slunce a co je neuvěřitelné, MÁME VÍTR V ZÁDECH! Někde je něco špatně, protože jinak fouká vždycky proti. Nebudem to řešit a dokud to půjde, budeme si to užívat.

Po chvíli jsme přešli most a pokračujeme po druhém břehu. Pořád se jede dobře, i nadále máme co rozebírat a o čem se bavit. Krajina kolem se nemění. Říční koryto, voda, led, tráva (teď už bez jinovatky), a změna povrchu. Skončil asfalt a je tu jen vyjetá kolej. Nebo spíš vyšlapaná pěšina. Trochu mě rozladí, že je rozšlapaná od koní a zmrzlá. Je to jako jet po šterku. Dig.

Já na této cestě radši mlčel abych si nepřekousnul jazyk, což mnohé vypovídá o kvalitě této cesty... Mis.

Přesto je stále mnoho témat, která jsme ještě neprobrali a je nutné se jimi zabývat. Pravda, postup se zpomalil, ale jinak v podstatě dobrý.

Další zastávku jsem inicioval já. Rád bych se zase napil té teplé dobroty. Ale letná kontrola vnitřnosti odhalila, že už nemám místo a je třeba se části tekutin vzdát ve prospěch zdejší flóry. Musím přiznat, že je to krajně nepohodlné. Mám na sobě několik tepelných vrstev a musím je rozdělat a pak zase upravit do původního stavu. Ale zase na druhou stranu si blahopřeju k tomu, že jsem chlap. Ženská by to teď v tomhle případě měla zatraceně blbý. Dig.

Zkusil jsi někdy použít zimní gelově vyložkované, antifris a anti všechno ale hlavně kalhoty s lacema? Kdo je používá, ani nemusím pokračovat. Pro ostatní co by uvažovali o jejich koupi ať již v letní nebo zimní variantě - i pro malou potřebu je nutné se vysvléci zcela do půl těla, tzn. horní vršky všechny dolů, dokud nesundáte lacly (kšandy) a až pak je možné stáhnout kalhoty na potřebnou výšku nad zemí dle délky... (no to už nebudu rozebírat) Mis.

Další cesta nás odchýlila od řeky. Jde o to, že tam nějaký hajzl koupil parcelu těsně na hranici katastru povodí Labe a oplotil si ji včetně navigace, po které původně vedla stezka i pěší zelená turistická. Teď se musí do vesnice, pak kus po silnici a zase se k řece vrátit. Zajížd'ka cca 2 km. Na kole je to sranda, ale jako pěšák bych opravdu nebyl rád. Ale zase na druhou stranu jsme viděli velmi pěkně udělanou hospodu.

Bohužel jen zvenku. Nějak neměli otevřeno.

Pokračujeme po silnici směrem na Kersko. A než jsme se k němu dostali je tu hospoda. Otevřená. A píšou tu, že vařej celý den. Myslím, že to je ta správná na oběd. Je krátce před dvanáctou. Podstatné je však to, že jak si tak probírám trasu dál, nějak se mi nevybavuje jiné zařízení, kde by nás nasýtily. V sezóně ano. To je tady tolik lokálů, že dát v každém jedno, padneme hned na druhém kilometru.

Tak jo. Tady se najíme. Zaparkovali jsme, vešli dovnitř a hned se nám plně věnoval výčepák. No, není divu. Jsme nepřehlédnutelní. Zvlášť proto, že jsme tu úplně sami. Nabídl nám hotovku, krkovič se zelím a br knedlíkem. Já neváhám ani okamžik a chci ji. Rovněž tak Michal. Jakub chvíli zvažoval. Původně měl záměr oběd vynechat. Podle mě by to nebyl dobrý nápad. Než nám to přinesli, trochu jsme se jim porozhlédli po lokále. Vypadá docela dobře. Mě však zaujalo lidové umění. Nejen provedením, ale i obsahem sdělení.

Za chvíli nám přinesli objednané a nám došla řeč. Dnes poprvé. Jen přístroje cinkaly o talíře. Porce byla slušná a chutnalo nám. Nenechte se mýlit. I krkovice lze připravit tak, že je nepoživatelná. Zažil jsem to...

Po jídle ještě odpočíváme a znovu rozprávíme o světaběhu. Už je to dost dávno co nás kdosi přirovnal k Entím. To jsou bytosti z mnohologie Pán prstenů, na bázi stromů. Těm prý také trvalo několik dnů než přeřikali pozdrav a navzájem se představili. No jo, ale když ono je toho kolem tolik zajímavého, co stojí za probrání...

Odcházíme z hospody velmi spokojeni a připraveni ukusovat, nebo spíš užžlávat další kilometry. Jedeme opravdu zvolna a zatím po silnici. Projeli jsme kolem cedule oznamující, že jsme se ocitli v obci Kersko. Michal pronesl, že kdyby věděl, že pojedeme tudy, zavedl by nás do hospůdky Hájenka. Aha, tak na tu jsem zapomněl. Ovšem mám pochybnosti, že v neděli v poledne má otevřeno. V létě určitě. Ale teď? A kromě toho stejně odbočíme na lesní cestu a padáme zpátky k řece. Dig.

Legendární Hrabalova hospůdka, vřele ji doporučuji. Už jen z nostalgie. <http://www.hajenka-kersko.cz/> Mis.

A jsme tu a pokračujeme úplně stejně jako před zastávkou na oběd. Svítí slunce, na obloze je úplně modro a teplota vystoupila na 6°C. Žádné velké vedro, ale jede se příjemně. A za chvíli to bylo i trochu dobrodružné. Mluví o přejezdu dvou, takových, no, lávek. Jedna se dala přejet, tedy pokud člověk nechtl myslet na to, že viděl v jakém stavu je její konstrukce, nájezd na druhou byl tvořen několika schody a zábradlí měla jen na jedné straně. Navíc kotlový plech, který byl jako pochozí prvek tohoto veledla, byl poněkud urezlý a pod našimi koly se poněkud ohýbal. Tu jsme si opravu netroufli přejet.

A tím dobrodružství pro dnešek vlastně končí. Necelý kilometr před námi je most, po kterém vede silnice 272 do Lysé n.L. Za chvíli jsme u něj a máme první možnost volby: 1. pokračovat rovně po tomhle břehu až do bodu odpojení od řeky, přičemž je tam kousek asfalt, jinak terén. 2. přejet na druhou stranu a pokračovat podél řeky po asfaltu nízké kvality a místy terénem. Nevýhoda by byla, že bychom museli v Čelákovících, nebo v Káraném zase po lávce na tenhle břeh a to v obou případech po schodech na lávku. Vybrali jsme si druhý břeh.

Vyjeli jsme na most, přejeli jej a je tu další volba: 1. podél řeky, jak je napsáno výše. 2. jet po silnici do Lysé a odtud do Káraného, kromě asi dvou kilometrů po silnici. Zvítězila silnice.

A tak si tak pěkně jedeme a pánové se mě ptali, jestli jsem si opravdu jist, že jedeme správným směrem. Nikdo není vševědoucí, proto to беру jako provozní dotaz, nikoliv jako provokaci. Pořád svítí slunce, je relativní teplo a stále máme vítr v zádech.

Projeli jsme Lysou a zatočili na mně známou silničku, která se mění na cestičku, ta potom na stezičku a ta potom... vyvěrá jako regulérní silnice v Káraném. Přejeli jsme přejezd a kousek za ním vjeli do terénu. Tady je povrch dobrý. Sice písek, ale ztuhlý zimou, takže se chová jako tvrdý podklad.

U rozcestníku jsme zase zastavili. Neboť je třeba se zhluboka napít. A samozřejmě probrat právě minulé zážitky. Sem se nevejdeme vedle sebe a tak jsme spolu už 4 minuty nemluvili!

A jedeme dál. Zase ne daleko. Za nějakých 600 metrů zastavujeme u Ermitáže Sv. Václava. Jo, to je to co zbylo z rozsáhlých zahrad a oranžérií hraběte Šporka. Ano, je to zajímavé, ale detaily si najdete sami. V našich zprávách je to už několikrát a navíc je to na internetu.

A sakra, nějak se nám pohnul čas. Máme trochu potíž. Jakub má být v 17 hodin v Radotíně. A ten je úplně na opačné straně Prahy, než kudy přijedeme. Nedá se svítit, musíme se rozloučit s Jakubem, který pojede poměrně nejkratší cestou na Černý most a dál MHDěkem. Dojeli jsme na křižovatku, kde jednak začíná asfalt a jednak se cesta rozbíhá do čtyř směrů. Tady se s Jakubem loučíme a jedeme na opačnou stranu než on. Tak se měj a uvidíme se.

Dig.

Rozjel jsem se směrem na Čelákovice, bohužel jsem přehlédl most, který by mě dostal na druhou stranu, a tak jsem se poté musel vracet. V Čelákovicích jsem ještě zkontroloval vlak, jestli bych se nedostal rychleji, ale nic... Tak se tedy vydávám přes Zeleněč a Horní Počernice na metro Černý Most. Jelikož jsem již v mírné časové tísni, musím přidat. Na Černý Most se mi tentokrát podaří dojet hezkými podjezdy a vedlejšími cestami. (Posledně jsem musel jet po tříproudé silnici.) Metrem jedu až na Smíchov a tady nasedám na vlak. Říkám si, že se svezu jen do Chuchle, abych snížil pravděpodobnost, že potkám průvodčí a budu muset kvůli dvěma zastávkám platit za kolo. To mi nevadí, průvodčí přijde hned a já jedu až do Radotína. Jsem tu včas a "vurá" do tanečních...

Jab.

My si v klidu a pohodě jedeme přes Kárané až k lávce přes řeku. Pořád má stejně blbě z naší strany schody! Naštěstí jedeme na lehko a tak není vážnější problém s vynesím kol nahoru.

Přejeli jsme lávku a zastavili se v hospůdce u hřiště na kafe a klobásu. Tedy Michal. Já mám energie dost. Jen si dávám vysokooktanovou pochoutku z termosky. Jakmile to Michal zdolal, jeli jsme dál. A to už projíždíme Lázně Toušeň. Mně se pořád jede výborně, Michal začíná povídat něco o tvrdém sedle a neochotě svalového aparátu zabývat se výjezdem na zde přítomný kopeček. A samozřejmě se taky musí kochat krajinou a kousek se projít, aby tudy neprojel moc rychle...

Opustili jsme vesnici a stále vzhůru pokračovali v cestě. Trochu se ochladilo, slunce už nesvítí a vánek, velmi studený vánek, vůbec nedodrhuje stanovený směr a fouká si jak ho napadne.

A už jsou tu Zápy. Nezastavujeme, není tu nic zajímavého. Přejeli jsme hlavní a kličkou kolem rybníka se ocitli u vjezdu do oblíbené hospody u výjezdu z vesnice. Ale jsme stateční a odolali jsme jejímu vábení...

Přejeli jsme dálnici a za nějakou dobu projeli Svěmyslice, pak Dehtáry a zastavili až v Radonicích. A to jenom proto, že jsme na vedlejší a dáváme přednost úplně všem. A pak už jen rovinka jsme v Praze, přesněji v Satalicích. A tady zastavujeme schválně. Je tu zbudované sezení a tak ho použijeme. Michalovy rozpory s pohybovým a sedacím aparátem zesílily a tak si trochu odpočineme. Dopili jsme vše co zbylo v termoskách, poseděli a zase na cestu. Zbývá asi 8 km. Tak vpřed.

Projeli jsme celou ves, za ní zdolali železniční přejezd, přejeli nadjezd dálniční spojky od nikud nikam a vyloupli se na dohled od stanice metra Rajská zahrada. Navedl jsem nás do Strojnické ulice a pak doleva dolů ke Kyjským rybníkům. Kolem nich pak nahoru k podjezdu pod Průmyslovou. Aha, ještě dobrodružstvíčko. Je tu kousek průjezd terénem, kterému vévodí velmi úzký průjezd mezi dlouhým a velmi hustým roštím a drátěným plotem. Já jsem to propálil silou. Trochu mě to rozhodilo, ale žádné škody. Michal šel raději pěšky. Pak jsme sjeli pod trať co vede na Kolín, za ní odbočili na panelovou a kilometr po ní jeli do Hrdlořez. Vyvedl jsem nás na Českobrodskou a hned odbočkou do ulice Pod tábořem. Tady mě Michal upozornil, že podle údajů z GPS právě zapadlo slunce. Ano, je mi trochu chladněji a světla radikálně ubylo. Nejspíš na tom něco bude. Dojeli jsme na křižovatku a je tu loučení. Michal pokračuje směrem na Černokosteleckou, já odbočuju a mířím přes Malešičák, překvapivě ulicí Malešickou přes třídu Jana Želivského kolem Parukářky na Olšanské náměstí a závěrem Ondříčkovou do Polské. A jsem tu. A to je všechno.

Já za mě říkám ano, líbilo se mi to, bylo to fajn, počasí jak na objednávku, neshledávám žádnou závadu. Dig.

Hezká vujtědka, v klidu a pohodě, počasí super.

Jab.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	45	69	69	13,2	-2,5 - 7

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

Celková technická data:
tři co se nemohli dočkat sezóny...: Michal, Dig, Jakub

69 km
Otevírání cest

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Lázně Toušeň	Vinohrady
Poděbrady	Zápy	
Nymburk	Svémyslice	
Písty	Dehtáry	
Zvěřinec	Radnice	
Hradištko	Praha Satanice	
Semice	Kyje	
Litol	Hrdlořezy	
Lysá n.Labem	Malešice	
Káraný	Žižkov	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Hanka (Hak), Dig (Dig), Petr (Pek), Šnek (Šnk), Michal (Mis), Jakub (Jab), Jiné
(doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2011
Dig & Jab & Mis
Neprodejně
e-mail: dig@hellstourclub.cz